

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ, ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ, ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ:

«Έχουν δει τα μάτια μας ίδια τοπία»...

Του ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΚΙΣΗ

Είναι μαζί και οι τρεις για μία φορά στο θέατρο φέτος. Έξι μάλιστα γυναίκες όλες μαζί, στο «Δεκαήμερο των γυναικών» τής Βοζνεσένσκαγια, με τη Μάνια Παπαδημητρίου, την Αθηνά Μαξίμου και τη Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου. Όπως λέει και η Θέμις, «Τι έξι, τι τρεις, ...χίλιες δεκατρείς είμαστε!». Ναι, είναι. Αλλά σαν να μη νοιάζονται για τη θηλυκότητα εδώ, αλλά για την ομαδικότητα. Για το πώς γίνεται να υπηρετεί η προσωπικότητά σου τις σχέσεις, για το πώς ο χώρος του άλλου είναι ιερός, όπως στη ζωή έτσι και στο θέατρο. Η Όλια καταφεύγει στο ποδόσφαιρο, μάλιστα, για να το εξηγήσει και η Θέμις μπαίνει στο ναρκοπέδιο της ψυχανάλυσης. «Σειρά» και οι τρεις τους στην Τέχνη τους, Λαζαρίδου, Μπαζάκα και Φέστα, εκτός από το θέατρο, εκτός από το σανίδι, και μια φορά μαζί στη συνέντευξη εδώ, στο χαρτί τα λόγια τους ωραία ανακατεμένα, οι κουβέντες τους τρυφερά συνδυασμένες στα χέρια σας:

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εγώ, ρε παιδιά, αν έγραφα ποτέ την αυτοβιογραφία μου, θα της έβαζα τίτλο: ΜΕ ΒΛΕΜΜΑ ΜΥΩΠΙΚΟ...

Γιατί, άραγε, Θέμις:

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Γιατί όλα εγώ τα βλέπω «κάπως». Όλα «κάπως» αλλιώς τα αντιμετωπίζω. Και, όταν έρθει η σφαλιάρα, σαν να ξυπνάω, και λέω: « Ωπ! Λάθος έβλεπα τόση ώρα, τόσον καιρό. Λάθος. Με συγχωρείτε, λάθος!».

Αυτά εδώ τα καλά κορίτσια, δηλαδή, πώς τα βλέπετε;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Αυτές τις δύο δεν με παίρνει να μην τις βλέπω φορώντας συνέχεια τα γυαλιά μου. Είναι που είναι λίγο ...κουνημένες κι οι δύο! Φροντίζω, λοιπόν, κι εγώ να τις βλέπω, να τις αντιμετωπίζω με όσο πιο ανοιχτά τα μάτια γίνεται.

Είναι και λίγο επικίνδυνα άτομα, μεταξύ μας...

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Α-πα-πα-πα! Η Παναγιώτα ιδίως!

Κι εσείς τι λέτε, ...Παναγιώτα; Τι έχετε να πείτε, μην τα πει όλα η κυρία Μπαζάκα, και φύγω από 'δώ με ...μονή συνέντευξη.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Σιγά-σιγά. Εγώ δεν παίρνω μπρος έτσι εύκολα. Δεν γίνεται να μιλάμε μόνο όταν έχουμε κάτι να πούμε; Να πεταγόμαστε όποτε νομίζουμε;

Γίνεται. Να, ίσως τώρα πεταχτεί η Όλια.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Να πω κι εγώ γι' αυτήν τη συνεργασία; Ξέρετε, δεν είμαστε εδώ μόνο τρεις. Έξι γυναίκες είμαστε.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Γιατί; Ποιος είπε πως είμαστε μόνο τρεις; Δεν είμαστε τρεις, δεν καταλάβατε καλά. Είμαστε χίλιες ...δεκατρείς εγώ θα 'λεγα, το λιγότερο, εδώ μέσα!

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εγώ, επί του θέματος πάντως, έχω να πω το εξής: μας ρωτάνε όλοι, στις συνεντεύξεις όλες, για το που είμαστε όλο γυναίκες σ' αυτό το έργο, που δεν υπάρχει άντρας γι' ...άντρας σ' αυτή την παράσταση. Αυτό όμως εμένα δεν μου 'χει κάνει καμία εντύπωση. Μα καμία. Αυτό που μου 'χει κάνει εμένα εντύπωση εδώ είναι άλλο. Η ομαδικότητα. Το που κληθήκαμε έξι άνθρωποι να συμμετάσχουμε σ' ένα άθλημα ομαδικό. Και που πρέπει, έπρεπε, αυτό να γίνει: πάσα, πάσα, γκολ! Άλλος συνδυασμός μετά, πάσα, πάσα, πάσα, πάλι γκολ!

Ή και κάνα δοκάρη! Δεν μπορεί, όλο γκολ βάζετε; Αλλά άθλημα με έξι και γκολ δεν υπάρχει, Όλια. Μόνο το βόλεϊ έχει έξι, νομίζω, κι εκεί γκολ δεν υπάρχουν...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Καταλάβατε τώρα, Σωτήρη, τι λέω. Για τη σειρά του καθενός μιλάω εγώ. Που παίρνει ο ένας την μπάλα, κάνει ό,τι είναι να κάνει, μετά την δίνει. Δεν μπορεί να μην την δώσει. Στο ποδόσφαιρό σας, στο πόλο σας, έτσι δεν γίνεται;

Έτσι. Ομολογώ.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Έ, αυτό το πράγμα ακριβώς είναι το πιο σημαντικό και σ' εμάς εδώ, τώρα. Αυτό το άθλημα προσπαθούμε κι εμείς, όπως μπορούμε, να παίξουμε. Για το αν είμαστε όλο γυναίκες, και πώς αυτό, και γιατί, πραγματικά σας λέω, εμένα ελάχιστα με απασχόλησε, κι ελάχιστα μ' απασχολεί. Την ομαδικότητα ζητούσε το έργο από εμάς. Κάτι εξαιρετικά δύσκολο, αλλά και πολύ διδακτικό ταυτόχρονα. Είναι τρομερά δύσκολο τόσο άνθρωποι...

Ταλαντούχοι όλοι και αυθύπαρκτοι, με δυνατές όλοι προσωπικότητες...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Να συνυπάρξουν και να μάθουν αμέσως πώς πρέπει να κάνουν, πώς πρέπει να κινούνται. Πώς να παραμείνουν αυτόνομοι με συλλογικό τρόπο.

Κάνοντας χώρο ο ένας για τον άλλον, εντρυφώντας και στις παύσεις, φαντάζομαι, και στη σιωπή.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Αυτό και για μένα ήταν, και είναι, το πιο ενδιαφέρον εδώ.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Είναι πολύ μοιρασμένο το πράγμα. Είμαστε όλοι μαζί, δεν υπάρχει πρωταγωνιστής.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Τρέχει κι αυτός που έχει τη σκυτάλη, τρέχει, ακόμα περισσότερο ίσως, κι εκείνος που την παίρνει τη σκυτάλη αμέσως μετά.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Αυτό ξεκίνησε από τις πρόβες. Πέρα από την παράσταση, που μπορεί και να 'ναι πια ένα πράγμα τελειωμένο, εμείς από τις πρόβες έπρεπε να κατακτήσουμε όλη αυτή την υπόθεση. Κι εμένα οι πρόβες μ' ενδιαφέρουν πιο πολύ από το καθετί. Το πώς στήνεται το πράγμα. Αν εμείς στις πρόβες δεν είχαμε καταλάβει το πόση δουλειά προς την ομαδικότητα χρειαζόταν, τότε δεν θα φτάναμε, αν έχουμε φτάσει κάπου, πουθενά.

Κι ο κόσμος; Δεν είναι το ίδιο προκλητικό να το ξανα-επιτυγχάνει αυτό κάθε βράδυ και ενώπιον κοινού;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Άλλο πράγμα πια. Ενδιαφέρον πολύ κι αυτό, αλλά άλλο.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Η ιστορία της δημιουργίας και της δημιουργικότητας προηγείται πάντα των παραστάσεων. Μετά μένει, βέβαια, το ζωντανό του πράγματος, γιατί το θέατρο δεν είναι σινεμά, αλλά το στήσιμο και οι τόσες καθημερινές ανακαλύψεις της προετοιμασίας είναι πια στο παρελθόν.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εγώ υποστηρίζω πως υπάρχει και πολύ ψυχαναλυτικό ενδιαφέρον στη διάρκεια της προετοιμασίας, της κάθε πρόβας. Έχει ενδιαφέρον να δεις πώς λειτουργεί ο καθένας μας. Στις πρόβες δεν γνωρίζεις μόνο τους υπόλοιπους πέντε ηθοποιούς «καλλιτεχνικά». Τους γνωρίζεις αναγκαστικά και ως ανθρώπους. Αυτό δεν είναι επίσης πολύ ενδιαφέρον;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Και γνωρίζεις και τον εαυτό σου επιπλέον μαζί τους. Πάλι κάπως αλλιώς, δεν μπορεί, θα τον δεις, θα σε δεις.

Είπαμε: το κόλπο της μυωπίας και εναντίον ημών των ιδίων!

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Τα ψυχαναλυτικά εγώ δεν τα πολυπιστεύω. Αλλά το ότι μαθαίνεις οπωσδήποτε κάτι για τον κάθε άνθρωπο μέσα από το παιχνίδι αυτό, το πιστεύω. Δεν μαθαίνεις για τον κάθε χαρακτήρα στο ποδόσφαιρο από το πώς κινείται, από το πώς συνδιαλέγεται με την μπάλα στα πόδια, από το τι κάνει σε κάθε περίπτωση, σε κάθε στιγμή; Από το γιατί διάλεξε να κάνει αυτό κι όχι το άλλο...

Κάτι τρέχει, Όλια. Όλο στα σπορ μάς το γυρνάτε ξαφνικά!

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Το παρατηρήσατε κι εσείς; Κι εγώ...

Αλλά εσείς έχετε κάνει στον Κουν, κυρία Λαζαρίδου. Τώρα τα βλέπετε όλα αυτά;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Τι να σας πω. Ήμουνα πολύ μικρή τότε και δεν ήξερα, φαίνεται, να τα εκτιμήσω. Νόμιζα, απλώς, πως όλα αυτά ήταν μια ...κατάρα, και πως, όταν μεγαλώσω, θα γίνω πρωταγωνίστρια!

Η κατάρα έγινε μετά ευχή, αλλά η πρωταγωνίστρια-πρωταγωνίστρια!

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Δεν ήξερα να τα εκτιμήσω όλα αυτά τότε. Τώρα όμως ξέρω, νομίζω, να τα εκτιμώ. Κι ας μην ξέρω από αθλήματα, ας με κοροϊδεύετε εσείς. Κάθομαι κάποιες φορές όμως και βλέπω, και παρακολουθώ αυτό ακριβώς: τον συντονισμό πολλών ανθρώπινων ενεργειών ταυτόχρονα. Που όλες τους λένε πράγματα για τους χαρακτήρες. Για το πώς είναι ο καθένας τους στημένος μες στον κόσμο.

Ξέρετε ποιοι είναι οι καλοί παίκτες στα σπορ; Εκείνοι που δεν κάνουν, κατ' αρχήν, εκείνα που δεν μπορούν να κάνουν. Όχι όσοι κάνουν εκείνα που μπορούν μόνο... Έχει μεγάλη σημασία, όπως και στη ζωή άλλωστε, να μην επιδίωξαι σε πράγματα που δεν μπορείς να τα κάνεις καλά.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Αυτό νομίζω κι εγώ πως είναι η ομάδα: εκεί που όλοι προσπαθούν να κάνουν όσο πιο καλά γίνεται αυτό που ξέρουν. Όχι αυτό που δεν ξέρουν, που ακόμα δεν το κατέχουν. Κι αυτό δεν είναι καθόλου, μα καθόλου λίγο. Αυτό το «λίγο» είναι πάρα πολύ. Και η μετριοπάθεια εδώ έχει αξία τεράστια.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Έλα, όμως, που στο θέατρο χρειάζεται συχνά να προσπαθείς να κάνεις και πράγματα που δεν ξέρεις!

Για να το πούμε κι αυτό:

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εγώ θεωρώ πως το θέατρο είναι αυτός ακριβώς ο χώρος, όπου απαιτείται να κάνεις και πράγματα άγνωστα σ' εσένα, ακόμα και με τον κίνδυνο να σπάσεις τα μούτρα σου. Αν δεν ρισκάρεις στο θέατρο, δηλαδή...

Πού θα ρισκάρεις;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Ναι. Πού θα ρισκάρεις;

Στη ζωή, μήπως;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Στη ζωή! Στη ζωή, ξέρετε, έχουμε πια αρχίσει να μη ρισκάρουμε τόσο πολύ, όσο ρισκάραμε μικρότεροι. Αλλά το θέατρο παραμένει χώρος ανοιχτός, μπορείς να δίνεις και μερικές κουτουλιές στον τοίχο. Να βλέπεις το καρούμπαλο μετά που βγήκε, να μην το ξανακάνεις αυτό ακριβώς, ας πούμε. Σε παίρνει στο θέατρο, πιστεύω εγώ, να κάνεις και πράγματα που δεν τα ξέρεις. Με την έννοια ότι δεν τα γνωρίζεις καθόλου μέσα σου. Όχι με την έννοια της τεχνικής.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εγώ πάλι δεν λειτουργώ έτσι.

Εσείς δεν ρισκάρετε;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εγώ, όταν ρισκάρω πράγματα στη ζωή, τότε ρισκάρω και στο θέατρο. Συμπορεύονται για μένα πάντα ζωή και θέατρο. Βέβαια, άλλα ρισκάρω στη ζωή και άλλα στο θέατρο.

Είστε και η μόνη εκ των τριών, Όλια, που δεν έχετε παιδιά...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Μα κι εγώ, όταν λέω ρισκάρω στη ζωή, δεν εννοώ να πάρω ένα αυτοκίνητο, να πιάσω να τρέχω με διακόσια, να κάνω τέτοιες τρέλες. Για άλλα, πιο ...αόρατα ρίσκα λέω τώρα.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Μα κι εγώ νομίζω πως αυτά τα δύο πάνε μαζί, πως όσο ρισκάρει κανείς στη ζωή του τόσο ρισκάρει και στο θέατρο. Δεν είναι το θέατρο αντικαθρέφτισμα της ζωής πιστό;

Πώς έλεγε κι ο Γούντυ Άλεν: «Είναι η Τέχνη ο καθρέφτης της ζωής: Μπας κι είναι τίποτ' άλλο;».

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εμείς είμαστε, με δυο λόγια, και στη ζωή και στο θέατρο. Και στο ένα και στο άλλο.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Καλά, κι εγώ δεν είπα πως δεν ρισκάρω στη ζωή. Είπα μόνο πως, μεγαλώνοντας, ρισκάρεις...

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Λιγότερο. Και δεν παίρνεις ρίσκα...

Άχρηστα;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Όχι άχρηστα. Αυτά τα πολύ αυθόρμητα ρίσκα, που δεν ξέρεις, που δεν έχεις ιδέα γιατί τα παίρνεις. Στο θέατρο εγώ μπορώ ακόμα να λειτουργώ έτσι. Ενώ στη ζωή πια μαζεύομαι, κάνω πίσω, δεν διακινδυνεύω τόσο παλαβά ίσως.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Αν όμως ρισκάρεις όπως λες στο θέατρο, να το ψυχαναλυτικό ενδιαφέρον, που δεν ...ενδιαφέρει την Όλια. Ειδικά σ' αυτήν την παράσταση, εγώ νομίζω πως μαθαίνουμε τους ανθρώπους από το πώς λειτουργούν οι συνάδελφοί μας οι ηθοποιοί. Κι αν αυτό είναι το ζητούμενο για το θέατρο στο σύνολό του, σ' αυτό εδώ ειδικά το έργο εγώ το είδα πιο καθαρά από ποτέ.

Το ενδιαφέρον επίσης είναι πως εσείς οι τρεις είστε και κατ' εξοχήν κινηματογραφικές ηθοποιοί, μ' ένα σωρό ταινίες η καθεμία στο ενεργητικό της...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εγώ προσωπικά θεωρώ τον εαυτό μου πιο πολύ θεατρική ηθοποιό. Όχι κινηματογραφική τόσο.

Ποια είναι η διαφορά που εντοπίζετε;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Δεν λέω, έχω παίξει κι εγώ σε κάποιες ταινίες. Αλλά, όταν εγώ έκανα τις πιο πολλές ταινίες απ' όσες έκανα, ήταν μια εποχή μάλλον αμήχανη, ανολοκλήρωτη σε σχέση με το αποτέλεσμα, εκτός από μια-δυο εξαιρέσεις. Έτσι, λοιπόν, αισθάνομαι και τη σχέση τη δική μου με τον

κινηματογράφο: λίγο ανολοκλήρωτη, λίγο ανικανοποίητη. Στο θέατρο δεν το αισθάνομαι αυτό. Νιώθω σαν να 'χει προχωρήσει ομαλά το πράγμα.

Όπως σ' εσάς το σινεμά, Θέμις, Γιώτα;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εμένα μου ταιριάζει όλο αυτό του κινηματογράφου, το ξέρετε.

Να μην ξέρετε τι γίνεται πριν και τι μετά στο έργο;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Ναι. Και το κάθε μέρα αλλού. Το κάθε μέρα αλλιώς. Το κάθε μέρα κάτι άλλο. Μια ομαδική...

Μια ...νομαδική;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Μια νομαδική ζωή που σέρνεται σαν γύφτικη, περίπου, κομπανία από 'δώ κι από 'κεί... Τον αγαπάω τον κινηματογράφο, συγκινούμαι, περνάω καλά, πώς να σας το πω. Όχι πως δεν περνάω και στο θέατρο καλά. Αλλά για μένα το σινεμά θα 'ναι πάντα άλλο. Γιατί έχω και την τύχη να 'χω παίξει και πολύ ωραία πράγματα στον κινηματογράφο. Που είχαν και εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία. Κι αυτό είναι μια επιπλέον ικανοποίηση.

Με εμπορική επιτυχία σαν της «Ρεβάνς» της κυρίας Φέστα, μια φορά κι έναν καιρό;

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Μα όχι. Και τα «Πέτρινα Χρόνια» είχαν ανάλογη επιτυχία. Κι άλλες, κι άλλες ταινίες με τη Θέμιδα.

Καλά, αστειεύτηκα, για να τεστάρω πάλι το ...ομαδικό σας πνεύμα. Κι εσείς του σινεμά είστε, πάντως.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εγώ πάλι έχω τελείως διαφορετική σχέση με τον κινηματογράφο από εκείνη που έχω με το θέατρο. Κατ' αρχήν, εγώ θεωρώ πως διαμορφώθηκε ο χαρακτήρας μου μέσα από το σινεμά. Γιατί άργησα αρκετά να δουλέψω στο θέατρο. Κι έκανα την πρώτη μου ταινία στα 18 μου χρόνια, σε ηλικία πολύ ευαίσθητη.

Ε, όχι και σαν την κόρη σας τώρα, στο «Στάκαμαν» του Καφετζόπουλου, στα 14 της...

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Όχι. Αλλά και πάλι πάρα πολύ νέα ήμουν, ώστε να με καθορίσει πολύ ο κινηματογράφος. Προ-θεατρικά...

Να μια καλή εδώ ερώτηση: τι γίνεται όταν έχει αργήσει πολύ το θεατρικό σανίδι να μπει στη ζωή ενός πραγματικού ηθοποιού; Όπως π.χ. φέτος, που η Μπέττυ Λιβανού το τόλμησε, ύστερα από τόσα χρόνια, και θριαμβεύει...

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εγώ ανέβηκα στη σκηνή του θεάτρου στα 27 μου, όχι και τόσο μεγάλη πια. Αλλά ακόμα δεν μπορώ να πω πως έχω εξοικειωθεί πλήρως με το είδος. Δεν νιώθω την ίδια άνεση που νιώθω μπροστά στον φακό. Δεν ξέρω, όμως. Σ' εμένα όλο αυτό του σινεμά συνέβη μαγικά. Όταν έφτασα, όταν βρέθηκα μπροστά σε μια κάμερα, ένιωσα σαν το 'κανα αυτό από πάντα, σ' όλη μου τη ζωή. Αυτό στο θέατρο δεν μπορώ να το πω, δεν το νιώθω. Και δεν ξέρω αν έφταιξε η ηλικία ή φταίει το είδος.

Άρα, μπαίνει και μια τρίτη παράμετρος, βοηθητική ίσως: η τηλεόραση. Που και οι τρεις σας δεν την έχετε περιφρονήσει κατά καιρούς. Ένας ηθοποιός πρέπει να είναι έτοιμος για όλα τα είδη; Είναι έτοιμος για όλα;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Όχι. Εγώ δεν το πιστεύω αυτό.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Αν έχεις διάθεση όμως να προχωρήσεις σε πολλά, σε πολλά προχωράς. Αλλά μεγάλο ρόλο για όλα παίζουν και οι συνθήκες, κάθε φορά, της κάθε δουλειάς.

Και ποια είναι η διαφορά; Είναι η τηλεόραση ...ελαφρά μουσική, το σινεμά ...έντεχνο τραγούδι και το θέατρο κλασικό κομμάτι, μουσική συμφωνία;

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εγώ προσωπικά και να μην έκανα ποτέ στη ζωή μου τηλεόραση δεν θα μού 'λειπε.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Και σε ποιον θα 'λειπε; Σε καμιά από τις τρεις μας, νομίζω.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Κι αυτό, γιατί όλα τα πράγματα στην τηλεόραση έχουν σχέση με την έλλειψη χρόνου... Κι η μεγάλη διαφορά της τηλεόρασης με το σινεμά, αλλά και με το θέατρο, είναι στο πώς χειρίζονται τον χρόνο τους στα διάφορα κανάλια. Επειδή ο χρόνος τους, θέλω να πω, είναι πολύτιμος, και επειδή βγάζουν αρκετά χρήματα, χρησιμοποιούν όσο πιο λίγο χρόνο γίνεται στο καθετί. Θα μπορούσε η τηλεόραση, διαθέτοντας περισσότερο χρόνο κι όχι απαραίτητα περισσότερα χρήματα, να παράγει πολύ πιο καλά πράγματα.

Έξω, όμως, έξω ...από εμάς, δείχνει κι αριστουργήματα η τηλεόραση, ακόμα και στα πιο ταπεινά σίριαλ καμιά φορά.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Η τηλεόραση είναι βιομηχανία, ακόμα κι εδώ, σ' εμάς. Το γύρισμα, λέει, θα τελειώσει σήμερα, δεν πάει να γίνει ό,τι θέλει. Κι ο ηθοποιός στην τηλεόραση είναι ο τελευταίος τροχός της αμάξης συχνά, αν θα βγει καλός ή όχι. Όλο -*Πάμε παρακάτω!*, είναι, αρκεί ο φωτισμός και ο ήχος να μην έχουν πρόβλημα. Κι εγώ; Αν δεν πήγα καλά, αν δεν έχω μείνει ευχαριστημένη με τον εαυτό μου; Πολλά θες τώρα, σου λένε. Δεν έχει άλλο.

Γι' αυτό κι εσείς με την Όλια πήγατε κατά ...Ανατολή μεριά φέτος στο σίριαλ σας, μπας και βρείτε λίγο περισσότερο χρόνο;

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εγώ πιστεύω πως δεν είναι μόνο το ότι δεν προσέχουν τους ηθοποιούς στην τηλεόραση. Τους προσέχουν. Αλλά τους προσέχουν τόσο όσο τους επιτρέπει ο χρόνος που τους έχει διατεθεί. Κι αυτός ο χρόνος ποτέ δεν αρκεί. Οπότε αρχίζουν σε όλα οι εκπτώσεις. Γίνονται πάρα πολλές εκπτώσεις στην τηλεόραση. Η τηλεόραση ζει πάντα μια ατελείωτη περίοδο εκπτώσεων. Αλλά, παρ' όλ' αυτά, και από την τηλεόραση παίρνει κανείς πράγματα. Κι από την τηλεόραση μαθαίνεις.

Εσείς πάλι, Όλια, τι λέτε;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εμένα αυτό που πιο πολύ μ' ενδιαφέρει στην τέχνη αυτή, στο θέατρο, στο σινεμά, οπουδήποτε αλλού, είναι πως υπάρχει περίπτωση να δεις να ξεδιπλώνονται μπροστά σου κάποιες ψυχές. Κάποιες ανθρώπινες ψυχές να σου ανοίγονται.

Εξαιρετικά κλειδαμπαρωμένες στην εποχή μας πια;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Ναι. Κι αυτό για μένα έχει σημασία πλέον. Αυτό που στην τηλεόραση γίνεται τρομερά δύσκολα, στο σινεμά σπάνια. Στο σινεμά βλέπεις καλές ερμηνείες, καλούς ηθοποιούς, παίξιμο, αλλά ως εκεί. Αυτό που σας λέω, το άλλο, σε πολύ λίγες ταινίες το έχω δει. Τελευταία φορά που το είδα ήταν με την Μπιόργκ, όχι με όλο το έργο, στο «Χορεύοντας στο Σκοτάδι» του Φον Τρίερ. Αυτή είναι σ' αυτό το φιλμ μια ψυχούλα που πετάει, που γδύνεται συνέχεια μπροστά μας. Αυτό μ' αρέσει πολύ εμένα, αυτό μ' ενδιαφέρει πιο πολύ απ' όλα, τελικά. Κι αυτό, είπαμε, το συναντάς αρκετά στο θέατρο, σπάνια στο σινεμά, και σχεδόν καθόλου στην τηλεόραση.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εγώ πιστεύω πως στο σινεμά η ψυχή που γυμνώνεται είναι εκείνη του δημιουργού, του σκηνοθέτη κυρίως. Γι' αυτό πιο πολύ εμένα μ' αρέσει να συμμετέχω σε μια καλή ταινία, από το να καταφέρω μια καλή ερμηνεία σε μια μέτρια, ας πούμε, ταινία. Θεωρώ πως αυτό το φιλμ που λέει η Όλια, αν δεν ήταν κι η ψυχή του Φον Τρίερ από πίσω...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Μα εμένα αυτή η ταινία δεν μου πολυάρεσε. Και θεωρώ πως η Μπιόργκ υπερέβαινε το έργο.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Μα πώς γίνεται αυτό; Μπορεί να το κάνει ένας ηθοποιός μόνος του;

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Ναι. Γίνεται. Εγώ το πιστεύω.

Άλλωστε, έχουμε το παράδειγμα του ...όσιου Βασίλη Αυλωνίτη, που πάντα μπορούσε να σώζει και ταινίες κακές, που είναι πάντα παρών, σαν άγγελος, να βοηθάει μες στο κάθε φιλμ τους πάντες και τα πάντα. Που η ψυχή του είναι διαρκώς ανάγλυφη σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του λέξη!

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Φυσικά, ναι. Όπου εκεί πια παύεις να βλέπεις ρόλους και βλέπεις ανθρώπους. Τρόπους της ψυχής. Των ψυχών.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εγώ, να σας πω τι μου είπε ένας φίλος μου για την προηγούμενη ταινία τού Τρίερ, το «Δαμάζοντας τα Κύματα». Μου είπε, «-Εγώ έφυγα στη μέση. Γιατί δεν μπορούσα να βλέπω αυτούς τους ανθρώπους να υποφέρουν μπροστά μου. Αυτοί είχαν το πρόβλημά τους, κι εγώ καθόμουν σαν ηδονοβλεψίας αρρωστημένος να τους παρακολουθώ;». Φανταστείτε το πόσο είχε μπει μέσα στην υπόθεση, που άρχισε να νιώθει άσχημα ο άνθρωπος. Που άρχισε να πιστεύει πως δεν έκανε που ήταν εκεί και που τους έβλεπε! Δεν τους φτάνει το πρόβλημά τους, θα είπε. Να 'χουν κι εμάς από πάνω, δηλαδή;

Το άκρον άωτον της ταύτισης, προφανώς.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Πράγμα που σημαίνει πως κι εκεί υπήρχαν ψυχές λυμένες, σαν αυτές που αναζητάει η Όλια.

Τι γνώμη είχατε η μία για την ...ψυχή της άλλης, πριν «συμπράξετε» φέτος, φίλες μου αγαπημένες;

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Ε, καλά. Γνωριζόμασταν. Γνωριζόμασταν αρκετά καλά.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εγώ με τη Γιώτα ως τώρα δεν είχα παίξει ποτέ. Με την Όλια πρωτόπαιξα πέρυσι.

Συμπαθιώσασταν;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Κατά τα φαινόμενα, ναι. Για να θελήσουμε και να συνεργαστούμε. Εγώ πιστεύω πως εμείς οι τρεις ανήκουμε στην ίδια γενιά, κι είμαστε σε χώρο κοντινό, πάντα, η μία με την άλλη. Βλέπουμε τα πράγματα σχεδόν με το ίδιο μάτι. Με παραλλαγές, φυσικά.

Με λίγη μυωπία η μία, με λίγο ...αστιγματισμό η άλλη;

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Ναι. Ας πούμε. Αλλά κοινή ματιά στα πράγματα σίγουρα έχουμε.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Εγώ λέω πως μπορεί και να 'μαστε τελείως διαφορετικές μεταξύ μας, αλλά όντας «σειρά» που λένε και στον στρατό...

Μην πούμε «παλιοσειρά», δεν σας πάει...

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Έχουμε δει, έχουμε περάσει πολλά ίδια πράγματα η καθεμία στη ζωή της ως τώρα. Ξέρουμε κοινούς ανθρώπους, κοινούς χώρους, έχουμε πολύ κοντινές εμπειρίες οπωσδήποτε. Κι αυτές τις εμπειρίες μπορεί να τις έχουμε βιώσει διαφορετικά μέσα μας, αλλά σίγουρα πολλά κοινά μένουν. Πώς να το πω; Είμαστε σαν ταξιδιώτες που έχουν δει τα μάτια τους τα ίδια τοπία, που έχουμε επισκεφθεί τα ίδια μέρη. Κι αυτό το πράγμα μάς ενώνει, πέρα από οποιαδήποτε διαφορά και διαφορετική έκφραση.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Εμένα και ως χαρακτήρα μου πηγαίνει πάρα πολύ αυτό. Μ' αρέσει πραγματικά να δουλεύω κάτω από συνθήκες τέτοιες. Όσο μεγαλώνω δε, θέλω να γνωρίζω όσο γίνεται και πιο λίγους ανθρώπους. Δεν μπορώ πια τις πολλές-πολλές συνάφειες... Κι ενώ μικρή ήθελα πολύ να δουλεύω με ανθρώπους που δεν ήξερα, για να τους γνωρίσω, τώρα, αντίθετα, μου αρέσει να δουλεύω με ανθρώπους που τους ξέρω κι από πριν. Που έχω μαζί τους κάποια συγγένεια.

Σας βλέπω και για τις «Τρεις Αδελφές» του Τσέχωφ εσάς τις τρεις αύριο-μεθαύριο, όταν η συγγένειά σας αυτή θα 'χει θεριέψει κι άλλο!

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Από την άλλη, εμένα σαν να με πνίγει και το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε μια χώρα μικρή, με πολύ συγκεκριμένους ορίζοντες, με όλους πια γνωστούς μεταξύ μας. Πώς να ανανεωθεί κανείς έτσι; Εγώ πάντα θέλω να μπορώ να γνωρίζω κι άλλους τρόπους, άλλους σκηνοθέτες, άλλους ηθοποιούς. Με διεγείρει το άγνωστο πάντα. Και η Τέχνη ανοιχτή πρέπει πάντα να 'ναι, κι όλο και πιο καινούργια πράγματα, ει δυνατόν, να επιχειρούνται.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Να, εδώ διαφέρουμε. Εγώ, όπως και η Γιώτα, απ' ό,τι κατάλαβα, θέλω να γνωρίσω καλύτερα αυτούς που ήδη ξέρω. Εγώ θέλω να μείνω στις επιλογές που έχω κάνει ως τώρα, προσπαθώντας όσο γίνεται να τις βαθύνω περισσότερο. Να μην πηγαίνω συνέχεια αλλού, όλο και πιο αλλού. Δεν θέλω πια να σκορπίζομαι.

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Ωραίο, όμως, είναι και το σκόρπισμα. Ισούται, λέω εγώ, και με τη ζωή...

Άρα:

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Άρα, πάντα εμπρός, διαφωνώντας, συμφωνώντας! Όλο και για νέους ανθρώπους, όλο και για πιο νέες γνωριμίες!

Ερωτικές:

ΘΕΜΙΣ ΜΠΑΖΑΚΑ: Εδώ, ερωτηματικό και παύσις. Εδώ, άλλο το θέατρο, άλλο η ζωή.

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ: Να που θα ξανασυμφωνήσουμε. Κι εγώ δεν θέλω να μιλάω καθόλου, πόσο μάλλον δημόσια, για τέτοια πράγματα. Είναι τόσο μεγάλη η παραφιλολογία πια γύρω από το θέμα αυτό, που σε λίγο πραγματικά θα ξεχάσουμε τι σημαίνει έρωτας. Θα φτάσουμε να νομίζουμε πως η παραφιλολογία είναι ο ίδιος ο έρωτας. Οπότε, τι να συζητάμε; Καλύτερα να συζητάμε πολύ ιδιωτικά, και αν, επ' αυτών των θεμάτων. Τέρμα η σάχλα πια.

ΓΙΩΤΑ ΦΕΣΤΑ: Ναι. Τέρμα πια! Ώς εδώ κι εσείς, Σωτήρη!

Πηγή: ΤΑ ΝΕΑ, ΠΡΟΣΩΠΑ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2001